

LA ELECCIÓN de un Papa levanta pasiones y activa sensibilidades que permanecen en stand by y reaccionan influenciadas por el evento, al cual se le califica de histórico cuando es un hecho periódico, el último que se ha producido hace el 266 de la lista, el promedio viene a ser de uno cada 7 años y medio. Para el católico la elección de un Papa no constituye un acontecimiento histórico sino la continuidad, el camino hacia la perennidad de la Iglesia instituida por Jesús y preparada con la antigua alianza (Abraham, 1813 a C). La Iglesia es a veces demasiado humana y eso lleva a que miembros relevantes de ella incurran en acciones que escandalizan, pero, también es susceptible que escandalicen manifestaciones en el sentido de que la Iglesia Católica ha de hacer

muchos actos de contrición y penitencia o que está sumida en un gran desorden y que su futuro es incierto, éste es un error igual de grave como que alguien dijera que todos los integrantes de la organización política del país son corruptos.

La elección de un Papa es un hecho trascendente que añade un nuevo protagonista al inmenso catálogo de personalidades eminentes y ejemplarizantes con que los católicos tienen la posibilidad de referenciar un modelo de ser, de percibir y de confiar que surge de la respuesta personal a la

revelación y que se desarrolla en el seno del cuerpo social que es la Iglesia, ninguna institución dispone de tantas referencias. En la Iglesia Católica coexisten junto con las virtudes y defectos del hombre y la mujer, valores, designios y misterios que superan los límites de la razón humana y, sin embargo, están al alcance de

todos, aunque no todos están dispuestos a buscarlos y hacerlos suyos, unos por genética, otros por temor a la exigencia, otros por comodidad porque para encontrarlos, asimilarlos y disfrutarlos es imprescindible cooperación y compromiso, es decir, esfuerzo, dedicación, renovación y misericordia.

Se es parte de la Iglesia Católica por el bautismo, no se puede pretender que ésta se erija en vehículo que cambie y transforme al mundo entero porque no todo el mundo acepta el bautismo y la pertenencia a ella es por encima de cualquier otra condición, un acto de plena libertad individual.

EN NOM DEL PELUT

MARTA CASES - XAVIER ARTIGAS | Granollers

“Em dic Pelut, sóc un Schnauzer mini, tinc gairebé quatre anys i escric aquesta carta per denunciar una situació molt habitual que em trobo sovint, quan em porten a passejar per qualsevol dels parcs d'aquesta ciutat.”

Això és el que diria el nostre gos si el passat dissabte, 16 de març, no hagués mort.

Us posaré en antecedents... El matí del passat dilluns, dia 11, el nostre gos Pelut el portaven de passeig pel parc de Ponent quan un altre gos se li va apropar i, sense preveure-ho, el va mossegar, sacsejar i aixafar contra el terra. Alguns testimonis diuen que es tractava d'un Golden, un gos molt més gran que el Pelut. Les mossegades que va rebre el Pelut no van ser mortals per molt poc, però això sumat amb les lesions internes que va patir van provocar-li la mort. Nosaltres, com a propietaris del Pelut, volem fer palès el nostre dolor, malestar i ràbia, no contra l'altre gos, sinó contra els seus amos negligents, que el portaven deslligat - quan la normativa ho prohibeix - i sense morrió (bé, si que el tenia, però la dona que el portava li va posar després de l'agressió).

Així només ens queda agrair a la propietària d'aquell gos que la nostra filla d'any i mig no pugui jugar més amb el Pelut, que nosaltres sentim un buit immens i que tota la família ha perdut un dels seus membres més estimats.

Finalment, us voldríem demanar si us plau que, si estimeu el vostre gos/a i no voleu que pateixi les mateixes conseqüències, no el porteu deslligat per un espai públic.

La mala sort va fer que aquell dia li toqués al nostre Pelut, però qualsevol altre dia li podria tocar al vostre gos, als vostres fills o éssers estimats.

Si tothom actués de forma cívica, amb coherència i responsabilitat aquestes coses no passarien. Però com que això no és tan fàcil, demanem que es prenguin mesures.

ESCOLA CATALANA: PÚBLICA, LAICA I DE QUALITAT

MONTSERRAT VENTURA | Portaveu de JERC del V.O.

Un cop més i com ve passant continuament els darrers mesos, l'Escola Catalana viu consternada l'atac constant de les retallades dels Governos espanyol i català. Si a això hi afegim l'estratègia de Madrid de voler carregar-se el model d'immersió lingüística, d'èxit i consens, tenim com a resultat una bomba a punt d'esclatar.

La situació és insostenible. Així doncs, mentre veiem que en d'altres Estats s'inverteix fins a un 8% del seu PIB en educació, com és el cas de Noruega, aquí a l'Estat espanyol se n'inverteix només la meitat, un 4%. Aquesta xifra ens demostra què és l'important per al Govern central: en lloc d'invertir en l'educació dels infants d'arreu del territori i en el seu futur, es gasten 47 milions d'euros al dia en despesa militar.

A casa nostra, en les darreres setmanes s'ha revelat als mitjans de comunicació la intenció de la consellera Rigau de tancar diverses escoles públiques (el col·legi Vilamagore a Sant Pere de Vilamajor, el col·legi El Castell de Tona, l'escola Xarau de Cerdanyola del Vallès, el

col·legi Joan Coromines de Mataró i l'escola Gil Cristià i Arbós, a la Selva del Camp), davant la qual cosa les JERC Vallès Oriental ens volem posicionar absolutament en contra. Creiem que la baixa demografia, que ha estat el principal motiu al·legat per justificar el tancament d'aquests centres educatius, no és la raó real per la qual els tanquen. Creiem, contràriament, que això es produeix, d'una banda, per la manca de liquiditat de la Generalitat de Catalunya, culpa del terrible espoli fiscal que patim, i, tanmateix, també perquè el model públic no és el de CiU.

Com a gent republicana i d'esquerres no podem resignar-nos davant el tancament d'aquestes escoles, totes obertes en els darrers 10 anys, que suposen, pel seu model de funcionament, un pas més cap a la innovació pedagògica, cap a un nou model educatiu menys adoctrinant, més progressista i més modern.

És per això que emplacem tots els ajuntaments i partits polítics a defensar, donar suport explícit i lluitar per l'educació pública, catalana, laica i de qualitat, així com des de l'Assemblea de les JERC Vallès Oriental, donem el nostre més ferm suport a totes les AMPES del país afectades per aquesta situació.

EL GRAN BÁRCENAS

MARTÍ MANCILLA | Granollers

Propongo a algún director de cine atrevido hacer una película sobre esta perla, ahora en la picota. Corrupción, chulería y cinismo, peineta incluida, no le faltarían en su argumento.

ME REPUGNA LA INJUSTICIA

FRANCISCO GARGALLO | Mollet del Vallès

Que el presidente del gobierno español, declare ante el fallo de Bruselas contra la legislación española, sobre el abuso de la ley sobre desahucios, que ello obedece a que es una legislación vieja, que habrá que retocar, es mezquino, grosero y déspota. ¿Para qué están el parlamento y el gobierno, para adaptar las leyes a las necesidades de los ciudadanos/as, o para ir de hoteles de cinco estrellas y servir a la banca? Si hubiera dignidad, con la cantidad de suicidios y desahucios que se están dando, esto pasaría a llamarse terrorismo de estado.

El tema de las hipotecas es tan claro que no es necesario para hallar una respuesta, ni abogados ni jueces, ni diputados, simplemente cuando no entran ingresos, el pago queda paralizado y pendiente hasta que se den las condiciones, se normalice la situación y se den las posibilidades. Tan sencillo como eso, porque primero están las personas y después los dineros, no a la inversa.

La fórmula de la dación en pago que han extendido las PAH (plataforma de afectados por la hipoteca), sólo es una chapuza, porque para nada va dirigido de raíz al fondo del problema, que consiste en que nadie bajo ninguna circunstancia deba de quedar en la calle, al raso, tirado como bolsa de basura. Entregar la vivienda y dejar de pagar, para irse a mendigar, no es ni justo ni digno, es un parche, y la cosa no es así, la fórmula la he dado al principio del escrito, mientras no haya ingresos, el pago ha de quedar congelado, como principio y como fin.

Un sistema que condena a sus ciudadanos a quedar sin trabajo y despojados de lo más elemental, es un sistema enfermo y corrupto hasta la saciedad y por tanto, no admite regeneración, sino demolición, sustituyéndolo por un sistema nuevo y socialista de dictadura del proletariado. En un sistema socialista, la vivienda, la sanidad, la enseñanza y el trabajo, están garantizados por el estado. Aquí sin embargo, todo va ligado a los caprichos de la banca y las corruptelas.

Cartas al **director**

Envíe sus cartas a pmonja@revistadelvalles.com

